

[Statsministeren.]

synspunkter, som efter vor mening måtte være afgørende for det standpunkt, der skulle tages. Det var de samme synspunkter, som kort i forvejen var fremført fra erhvervenes repræsentanter overfor regeringen. Iøvrigt var det naturligvis ikke synspunkter, som regeringen uden videre havde grebet ud af luften. I løbet af lørdagen den 17. september havde regeringen indgående drøftelser med administrationen og med repræsentanter for Danmarks Nationalbank, og man stod i stadig forbindelse med vore diplomatiske repræsentanter i alle de europæiske lande, således at man kunne følge udviklingen dér. Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft var iøvrigt forarget over, at erhvervene var hørt, før partierne skulle træffe deres afgørelse. Jeg forstår ikke denne betragtning. Hvad er det ærede medlems mening hermed? Vi — d. v. s. regeringen — er jo ellers vant til netop fra konservativ side at høre, at vi ikke tager tilstrækkeligt hensyn til erhvervslivets egne mænd. Var det ikke kun rimeligt netop i denne sag, at man først talte og forhandlede med de sagkyndige, med Danmarks Nationalbank og med repræsentanter for landets hovederhverv, således at sagen kunne foreligge bedst muligt belyst, når man forelagde den for de politiske partiers repræsentanter? Havde vi valgt en anden fremgangsmåde, så kunne partierne med rette have spurgt regeringen om, hvad landets hovederhverv mente om situationen.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts indvending skulle vel ikke stå i forbindelse med, at han og hans parti har følt sig alvorligt generet af, at erhvervene på samme rent saglige måde som regeringen har taget deres standpunkt og ikke ladet sig påvirke af de politisk-taktiske hensyn, som ganske øjensynligt har præget den konservative standpunkttagen.

Da det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft som nævnt ikke var tilstede på det pågældende møde og åbenbart ikke har fået refereret alt, hvad der foregik på mødet, skal jeg til hans og tingets orientering kort meddele dette.

I den redegørelse, som minister V. Buhl på ministeriets vegne forelagde partierne, fremhævede han ganske rigtigt, at regeringen, efter af England havde besluttet at devaluere sterling i forhold til dollar, var nået til den opfattelse, at det ville være til størst gavn for Danmarks økonomi, hvis vi fastholdt sterlingkursen. Minister V. Buhl understregede også, at dette måtte gælde så meget desto mere, som det kunne for-

ventes, at en række andre lande også ville følge sterling. Det blev på mødet oplyst, at Norge allerede havde besluttet sig hertil, og at Finland og Island formentlig også fuldtud ville følge efter. Fra Sverige forelå ingen endelige oplysninger, men det blev meddelt, at en devaluering ville blive foretaget, og at den, såvidt man kunne skønne, i hvert fald ville beløbe sig til mindst 20 pct. Endvidere blev det oplyst, at også Holland ville foretage en devaluering. Det var altså allerede på det pågældende tidspunkt ganske åbenbart, at det engelske skridt ville blive fulgt af tilsvarende skridt i en lang række lande, og den følgende udvikling har jo også vist, at denne bedømmelse af situationen var rigtig.

Iøvrigt vil jeg her indskyde, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts henvisning til, at visse andre lande, som f. eks. Belgien, Frankrig og Italien, ikke fulgte sterling-fuldtud, vel ikke skal tages altfor højtideligt. Når han anførte det, skulle det vel tjene som et bevis for, at det, jeg vil kalde det konservative „halve standpunkt“, lod sig forsvare. Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft synes helt at glemme, at netop disse lande jo allerede flere gange efter krigen har devalueret deres valutaer i modsætning til England, Danmark og de øvrige skandinaviske lande.

Minister V. Buhl redegjorde derefter nærmere for, hvorledes det var hensynet både til landbruget som landets førende eksport-erhverv og til industrien som det erhverv, der beskæftiger det største antal personer, som i første række motiverede regeringens standpunkt. Samtidig understregede han den betydning, det havde for Danmark at opnå størst mulig balance i samhandelen med dollarområdet, særlig efterhånden som Marshallhjælpen udløber. For England havde dette motiv sikkert i høj grad været afgørende ved bestemmelsen af devalueringens omfang, og netop af hensyn hertil anså regeringen det for nødvendigt at følge sterlingdevalueringen fuldtud.

Den diskussion, der siden 18. september har været om berettigelsen af regeringens standpunkt, har tydeligt vist, at man valgte rigtigt. Det er forbavsende at se, hvor let de partier, som angriber devalueringen, ser bort fra de uhyre vanskeligheder, der ville være opstået for vort land, hvis vi ikke havde fulgt sterling. Jeg kan i denne forbindelse fuldtud tiltræde det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards beskrivelse af, hvad der i så fald ville være sket.

Selvfølgelig måtte der på det tidspunkt, hvor afgørelsen måtte træffes, bestå en